

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **ŠKODA AUTO a.s.**, se sídlem tř. Václava Klementa 869, Mladá Boleslav, zastoupená JUDr. Sylvíí Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Třída Kapitána Jaroše 7, Brno, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2019, čj. 31 A 16/2019-255,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vedl na základě návrhu společnosti Hyundai Motor Czech s.r.o. (dále jen „společnost Hyundai“) správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (České republiky - Ministerstva vnitra) učiněných ve veřejné zakázce „*Rámcová dohoda na dodávky osobních automobilů v policejním i běžném provedení a dodávky vybavení servisních pracovišť pro automobily rezortu Ministerstva vnitra pro období let 2018 – 2021 – část 2 Dodávky automobilů s pohonem 4x4*“. Žalovaný vydal dne 30. 11. 2018 rozhodnutí čj. ÚOHS-S0316/2018/VZ-35595/2018/531/VNe, kterým rozhodl, že zadavatel při zadávání veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 36 odst. 1 v návaznosti na § 6 zákona č. 134/2016

Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), tím, že stanovil technické podmínky diskriminačně, což vedlo k bezdůvodné konkurenční výhodě žalobkyně a tím pádem ke stanovení zadávacích podmínek v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Jako opatření k nápravě bylo rozhodnutím žalovaného zrušeno zadávací řízení na veřejnou zakázku a zadavateli byl uložen zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku.

[2] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) dne 30. 1. 2019 žalobu, kterou se domáhala I) určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v tom, že žalovaný (i) učinil údaj o cenové nabídce žalobkyně součástí správního spisu, aniž by provedl potřebná a zákonem vyžadovaná opatření k ochraně obchodního tajemství žalobkyně, a současně umožnil navrhovateli, společnosti Hyundai, do tohoto spisu, včetně údaje o cenové nabídce žalobkyně, nahlédnout, a že následně (ii) rozhodnutím zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku; II) zrušení rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 12. 12. 2019, čj. 31 A 16/2019-246, rozhodl výrokem I. tak, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného vyloučil k samostatnému řízení a výrokem II. tak, že žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného definovaným výše pod bodem (ii) spočívajícím v tom, že žalovaný rozhodnutím zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku, také vyloučil k samostatnému řízení.

[4] Následně krajský soud v záhlaví označeným usnesením rozhodl o zbytku žaloby (tj. nezákonném zásahu spočívajícím v učinění údaje o cenové nabídce žalobkyně součástí správního spisu a umožnění společnosti Hyundai nahlédnout do spisu včetně údaje o cenové nabídce žalobkyně) tak, že žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dospěl k závěru, že o totožném zásahu již rozhodl rozsudkem ze dne 12. 2. 2019, čj. 31 A 148/2018-175. V dané věci se jednalo o totožné účastníky. Předmět řízení byl sice vymezen širěji, protože se jednání, v němž žalobkyně spatřovala nezákonný zásah ve výše uvedené věci, týkalo dvou správních řízení. Nezákonný zásah tvrzený v nynější žalobě však byl v předmětu dřívějšího soudního řízení zcela zahrnut a byl daným rozsudkem kompletně věcně posouzen.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že kromě žaloby ze dne 30. 1. 2019, kterou krajský soud napadeným usnesením odmítl, podala již dříve žalobu (dne 30. 10. 2018), kterou krajský soud zamítl. Vymezené nezákonné zásahy se částečně překrývaly. Důvodem, proč podala dne 30. 1. 2019 další žalobu, byla skutečnost, že žalovaný vydal po podání první žaloby rozhodnutí, kterým zrušil zadávací řízení. Tento krok považuje stěžovatelka za integrální součást postupných kroků činěných žalovaným k újmě stěžovatelky, a tedy součást nezákonného zásahu spočívajícího ve zpřístupnění a vytvoření podmínek ke zneužití obchodního tajemství stěžovatelky. Krajský soud však v napadeném usnesení takto komplexně popsany zásah do práv stěžovatelky nevzal v úvahu.

[6] Krajský soud nezákonně rozdělil žalobu do tří samostatných řízení, což vyústilo v odmítnutí části žaloby v nyní projednávané věci. Krajský soud *de facto* vlastním

pokračování

rozhodnutím nepřípustně zúžil žalobu tak, že se její obsah podobal žalobě, kterou už krajský soud projednal pod sp. zn. 31 A 148/2018. Krajský soud měl v žalobě vymezený zásah posoudit celistvě a ve všech jeho popsanych souvislostech. Namísto toho však část zásahu svévolně a v rozporu s § 39 odst. 2 s. ř. s. vyčlenil do samostatného řízení, což mu umožnilo ji jednoduše odmítnout nyní napadeným usnesením z důvodu překážky věci rozsouzené. Stěžovateli byl postupem krajského soudu odepřen přístup ke spravedlnosti, neboť ani jeden z procesních nástrojů, jimiž proti postupu žalovaného brojil, nevedl k meritornímu přezkumu. Tím došlo k porušení stěžovatelčina práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatelka dále popsala průběh zadávacího řízení a uvedla, v čem spatřovala nezákonný zásah do svých práv, jehož důsledkem má být zvýhodnění společnosti Hyundai v dalším zadávacím řízení. Krajský soud si podle ní neuvědomil zcela klíčové a specifické okolnosti vedoucí ke vzniku nezákonného stavu. Ty spočívají ve skutečnosti, že na jedné straně zrušením zadávacího řízení žalovaný vytvořil podmínky pro zneužití obchodního tajemství, avšak na druhé straně, nebýt nezákonných procesních kroků žalovaného v průběhu řízení, samo rozhodnutí žalovaného by se práva na ochranu obchodního tajemství a práva na regulérní průběh nového zadávacího řízení nedotklo. K nezákonnému zásahu došlo bezpochyby již samotným zpřístupněním obchodního tajemství, ale zrušení zadávacího řízení vedlo v kombinaci s předchozími kroky kvalitativně k novému zásahu do práv stěžovatelky.

[8] Stěžovatelka současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud spojil projednání kasačních stížností (další dvě vedená pod sp. zn. 5 As 68/2019 a sp. zn. 5 As 69/2019), kterými napadla rozhodnutí krajského soudu vydaná v důsledku rozdělení její žaloby do tří samostatných řízení. Má za to, že vzhledem k jejich vzájemným souvislostem mají být projednány společně. Dále navrhla také spojení s řízením vedeným pod sp. zn. 2 As 86/2019 ve věci kasační stížnosti proti výše odkazovanému rozsudku krajského soudu ve věci sp. zn. 31 A 148/2018, který se týkal nezákonného zásahu žalovaného v rané fázi řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Uvedl, že proti usnesení o vyloučení části věci k samostatnému projednání není přípustný žádný opravný prostředek, protože jde o usnesení, jímž se upravuje vedení řízení. Je na úvaze soudu, zda s ohledem na obsah žaloby takový postup zvolí, avšak výsledkem je (stejně jako ve spojeném řízení) rozhodnutí o návrhu jako takovém. Jestliže stěžovatelka v žalobě obsáhla tři různé návrhy, které bylo i procesně na místě posoudit rozdílně, je postup krajského soudu správný. Krajský soud si byl vědom souvislostí uvedených v žalobě a jeho postupu není co vytknout. Skutečnosti týkající se samotné podstaty věci mu byly známy jak z žaloby, tak z dřívějšího řízení sp. zn. 31 A 148/2018, z něhož vzešel rozsudek zakládající překážku věci rozhodnuté. Žalovaný skutečně zrušil zadávací řízení pro rozpor zadávacích podmínek se zákonem. Pokud by zadavatel vypsál nové zadávací řízení, musí být nutným důsledkem rozhodnutí žalovaného také změna zadávacích podmínek. Takový postup zcela vylučuje stěžovatelkou předpokládaný stav spočívající v existenci konkurenční výhody společnosti Hyundai oproti stěžovateli spočívající ve znalosti nabídkové ceny. Navíc znalost nabídkové ceny z let 2017 a 2018 nemůže mít jakoukoliv relevanci ve vztahu k nabídce podávané znovu např. v roce 2019.

Stěžovatelkou tvrzený specifický sled událostí na závěrech krajského soudu nic nemění. V případě veřejných zakázek se nejedná o nic neobvyklého a důsledky daných událostí patří k běžným podnikatelským rizikům účasti v zadávacím řízení, které je z velké části věcí veřejnou. Účastník nemůže očekávat takové zacházení se svými údaji, jako v případě soukromých subjektů. Situace, kdy jsou po zrušení zadávacího řízení známy nabídkové ceny jednotlivých uchazečů, je poměrně běžná, což souvisí s tím, že nabídková cena nemůže být ze své podstaty obchodním tajemstvím. V otázce porušení obchodního tajemství odkázal na závěry krajského soudu v rozsudku sp. zn. 31 A 148/2018. K namítanému porušení práva na přístup k soudu dodal, že krajský soud tvrzený zásah věcně přezkoumal v dřívějším rozsudku. Za součást práva na soudní ochranu nelze považovat opakované podávání žalob z téhož důvodu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila důvody s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu je nutno předeslat, že napadá-li kasační stížnost usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, nebo usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47, č. 625/2005 Sb. NSS). Kasační soud se tedy v takové situaci může zabývat pouze zákonností odmítnutí žaloby a nepřísluší mu se jakkoliv vyslovovat k meritu věci. Důvodem odmítnutí žaloby byl v nyní posuzované věci závěr krajského soudu o překážce věci pravomocně rozhodnuté. Nejvyšší správní soud se tak nemohl zabývat tím, zda se jednalo o nezákonný zásah, případně zda došlo k porušení obchodního tajemství stěžovatelky.

[13] Pokud jde o požadavek stěžovatelky na společné projednání věcí vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 86/2019, sp. zn. 5 As 68/2019, sp. zn. 5 As 69/2019 a sp. zn. 8 As 117/2019 (tj. nyní projednávané věci), zdejší soud k takovému postupu neshledal důvod. O tomto závěru byla ostatně stěžovatelka zpravena již rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, čj. 5 As 68/2019-61, ve kterém se Nejvyšší správní soud samostatně zabýval kasační stížností směřující proti usnesení krajského soudu vydanému k návrhu ad II) žaloby stěžovatelky, tj. v části směřující proti rozhodnutí žalovaného (viz shrnutí v odst. [2] shora).

[14] V návaznosti na výše uvedené je třeba dále upozornit na to, že Nejvyšší správní soud se ve výše označeném rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 68/2019 již také vyjádřil k zákonnosti postupu krajského soudu, který části žaloby vyloučil do samostatných řízení. Uvedl výslovně, že „*především nepovažuje za nemístný postup krajského soudu, pokud žalobu, v níž stěžovatel požadoval současně jednak určení nezákonnosti několika specifikovaných zásahů žalovaného, a jednak zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. ÚOHSS0316/2018/VZ-35595/2018/531/Vne, rozdělil, resp. jednotlivé žalobní typy vyčlenil k samostatnému projednání. Takový postup není v rozporu s § 39 odst. 2 s. ř. s., dle*

pokračování

kterého, směřuje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné. Vhodnost společného řízení v nyní projednávané věci není dána především již samotnou odlišností jednotlivých žalobních typů. Není pravdou, že by krajský soud „vyrobil“ žalobu, kterou stěžovatel ani nepodal; je věcí žalobce, jak precizně svoji žalobu formuluje, a především si ujasní, proti čemu jí brojí, a čeho se v jejím rámci domáhá.“ Nejvyšší správní soud nemá ani v nyní posuzované věci důvod se od tohoto závěru odchylovat. Nad rámec uvedeného lze pouze dodat, že v situaci, kdy krajský soud po prvotním seznámení se s žalobou dospěl k závěru, že ta v jednotlivých částech vymezených petitem I) představuje z hlediska obsahu (resp. předmětu či povahy napadeného jednání správního orgánu) jednak žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) a jednak žalobu zásahovou (§ 82 a násl. s. ř. s.), nejeví se být postup krajského soudu, který tyto části vyloučil k samostatnému projednání, jako zjevně nevhodný či dokonce nezákonný. Tím nicméně v nynější věci Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, zda takové posouzení žaloby ob stojí v části petitu uplatněného pod bodem „I(ii)“ či nikoliv. To bude předmětem řízení o kasační stížnosti (vedené zde pod sp. zn. 5 As 69/2019) proti usnesení krajského soudu čj. 31 A 23/2019-44, kterým krajský soud žalobu (týkající se uvedeného bodu původní žaloby) odmítl s tím, že napadené jednání žalovaného není z povahy zásahem, ale rozhodnutím.

[15] Pokud jde o samotnou podstatu nyní napadeného usnesení krajského soudu, tedy existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté, stěžovatelka tvrdí, že tato překážka není dána, neboť napadeným usnesením odmítnutá žaloba se týkala již kvalitativně odlišného zásahu než žaloba prvotní (rozhodnutá výše citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 31 A 148/2018), neboť v mezidobí došlo ke zrušení zadávacího řízení. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V obou uvedených případech totiž žaloba směřovala proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v tom, že totožný žalovaný v konkrétním (totožném) správním řízení založil údaj o cenové nabídce stěžovatelky do spisu, neučinil žádná opatření k ochraně obchodního tajemství a povolil konkurentovi stěžovatelky do spisu nahlédnout. Uvedené ostatně nezpochybňuje ani sama stěžovatelka. V tomto ohledu je pro zákonnost závěrů napadeného usnesení bez významu, že první ze zmiňovaných žalob se vedle výše vymezeného návrhu (zásahu) týkala i dalšího řízení, resp. že v druhé z podaných žalob stěžovatelka napadla též zrušení zadávacího řízení. Jak již bylo výše uvedeno, přezkum zrušení zadávacího řízení byl (resp. bude) předmětem dalších řízení vedených před zdejším soudem.

[16] V této souvislosti dále nelze přehlédnout, že stěžovatelka druhou žalobu (které se týká nynější kasační řízení) podala dne 30. 1. 2019, tedy v době, kdy u krajského soudu stále ještě běželo řízení ve věci sp. zn. 31 A 148/2018 (tedy o první zásahové žalobě), v němž byl teprve 12. 2. 2019 vyhlášen rozsudek, který založil překážku věci pravomocně rozhodnuté. Jestliže byla stěžovatelka přesvědčena, že v mezidobí od podání původní žaloby došlo ke změně skutkových okolností, která mohla mít vliv na důvodnost podané žaloby nebo mít význam pro rozsah či podobu žalovaného nezákonného zásahu, měla možnost v tomto směru doplnit svou původní (v té době stále projednávanou) žalobu či dokonce změnit (rozšířit) původní žalobní návrh. Ač skutkový základ i další okolnosti věci byly v tomto řízení v podstatné míře totožné, není zřejmé, že by se stěžovatelka o takový postup pokusila (neplyne to z jejích tvrzení ani z odůvodnění citovaného rozsudku krajského soudu). Lze dodat, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

neplatí na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního řízení přísná koncentrační zásada (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 Aps 3/2006-69, č. 1590/2008 Sb. NSS, a ze dne 9. 6. 2020, čj. 1 Afs 22/2020-34). Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani argumentaci stěžovatelky, podle níž jí byl odepřen přístup k soudu (spravedlnosti) a znemožněn meritorní přezkum její věci. Nyní napadené usnesení krajského soudu proto i v tomto směru ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu